

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **H. K.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2015 č. j. MV-105637-3/OAM-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2015, č. j. 4 A 57/2015 – 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně, Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové, advokátce se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **4 114 Kč**. Tato částka jí bude vyplacena do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké

policie, Příjímacího střediska cizinců Zastávka ze dne 25. 6. 2015, č. j. CPR-16998/ČJ-2015-931200-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo stěžovatelce uloženo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze stěžovatelce umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovenou na dva roky. Doba k vycestování z území České republiky byla stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění nebo od okamžiku, kdy cizinec pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a toto rozhodnutí bude pravomocné. Současně správní orgán I. stupně rozhodl, že se na stěžovatelku nevztahují důvody znemožňující vycestování a vycestování je možné.

I. Vymezení věci

[2] Ze správního spisu vyplývá, že se stěžovatelka dne 21. 5. 2015 dostavila do příjímacího střediska Zastávka s neplatným cestovním dokladem (platnost do 18. 10. 2014) a písemně učinila prohlášení o mezinárodní ochraně. Dne 25. 5. 2015 bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění. Z výpovědi stěžovatelky učiněné do protokolu dne 25. 5. 2015 vyplývá, že přicestovala v dubnu 2009 autobusem do P. na platné polské vízum, které mělo platnost do 10. 9. 2009. Uvedla, že se nemohla vrátit na Ukrajinu a chtěla zůstat v České republice. Bydlela u své sestry a poslední měsíce bydlela u kamarádky v N. u., P. Chodila občas na brigády, aby měla peníze na jídlo. V současné době je těhotná a nechce na Ukrajinu odjet a tam porodit, neboť se bojí o svůj život a život nenarozeného dítěte. Otcem dítěte je občan Ukrajiny, kterého nechtěla uvést. Nepodařilo se jí zlegalizovat svůj pobyt po skončení polského víza. Obracela se několikrát na zprostředkovatele, aby jí pomohli vyřídit vízum nebo povolení k pobytu, ale nikdo jí nedokázal pomoci, protože zde byla již dlouho nelegálně. Stěžovatelka si je nelegálnosti svého pobytu v České republice vědoma. Také zmínila, že na Ukrajině bydlí její rodiče s postiženým bratrem v malém domku, takže ona nemá ani kde bydlet. V Praze má sestru, která zde má povolený dlouhodobý pobyt a žije zde s rodinou. Sestra slíbila, že jí pomůže.

[3] Podle podaného Závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince neexistují v případě stěžovatelky překážky jejího vycestování do země původu z hlediska § 120a zákona o pobytu cizinců. Při posouzení této otázky bylo vycházeno ze zpráv, které se týkají země původu stěžovatelky. Vyplývá z nich, že v současnosti přetrvávají problémy na jihovýchodě Ukrajiny. Obec Zabrod' v Zakarpatské oblasti, odkud stěžovatelka pochází a kde také žije její rodina, není v současnosti střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze stran separatistů nijak zasažena.

[4] Městský soud po odkazu na § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců konstatoval, že bylo prokázáno, že stěžovatelka na území České republiky pobývá od 11. 9. 2009 bez oprávnění k pobytu a bez víza a ode dne 19. 10. 2014 bez platného cestovního pasu. Stěžovatelka tyto skutečnosti ani nepopírá. Soud dospěl k závěru, že bylo postupováno na základě náležitě zjištěného skutkového stavu věci a v souladu se zákonem.

[5] Stěžovatelka spatřovala nepřiměřenost uloženého správního vyhoštění ve skutečnosti, že zde porodila dne 12. 8. 2015 syna a obává se návratu na Ukrajinu zejména

pokračování

z obavy, že není v místě jejího původního bydliště dostupná potřebná lékařská péče. Tuto obavu zdůvodnila tím, že nejbližší nemocnice je od vesnice, v níž její rodiče žijí, vzdálena více než 50 km. Městský soud dospěl k závěru, že tato skutečnost nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Ani v České republice nejsou v jednotlivých obcích, popř. malých městech, nemocnice a je třeba za lékařskou péči dojíždět. Nejedná se proto o skutečnost, která by ohrožovala stěžovatelku nebo jejího syna na zdraví nebo životě.

[6] Správnímu vyhoštění nebrání ani překážka obsažená v § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Stěžovatelka má na Ukrajině rodiče, má se tedy kam vrátit, byť tvrdila, že žijí v malém domě a pečují o jejího invalidního bratra. Pokud jde o vztahy s osobami, které žijí na území České republiky, jedná se o vztah se sestrou a její rodinou, kdy stěžovatelka uvedla, že sestra je ochotná jí pomáhat s péčí o narozené dítě. Stěžovatelka se sestrou nesdílí společnou domácnost, bydlí na jiné adrese než její sestra s rodinou. Kdo je otcem jejího dítěte, stěžovatelka neuvedla. Tyto skutečnosti nasvědčují tomu, že v případě vycestování nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky, popř. dalších osob. Žalovaný vyhodnotil v odůvodnění napadeného rozhodnutí všechny rozhodné skutečnosti, které vyplynuly v průběhu správního řízení, a to pracovní, majetkové, osobní vazby jak na území České republiky, tak na Ukrajině. Byla posouzena situace na Ukrajině, pokud jde o probíhající konflikt. Přihlédnuto bylo k tomu, že stěžovatelka bydlela v Zakarpatské oblasti, kde ozbrojený konflikt neprobíhá. Pokud po tomto posouzení správní orgány dospěly k závěru, že zájem státu na tom, aby na jeho území pobývaly pouze osoby s legalizovaným pobytem, převážil nad osobními zájmy stěžovatelky, nedopustily se žádného pochybení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[7] Proti rozsudku městského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[8] Uvádí, že na území České republiky žije její sestra, paní M. B., se kterou má velmi dobrý vztah a úzké citové vazby, a manžel její sestry, pan S. B. Oba jí všestranně pomáhají, neboť se jí dne X narodil prvorozený syn A. K. Stěžovatelka nemá manžela ani druhu, který by jí s péčí a výchovou o nezletilého syna vypomohl a tudíž je zcela závislá (nejen finančně, ale i psychicky a fyzicky) na pomoci své sestry a svého švagra, který zde legálně pracuje. Je na svoji sestru silně citově vázána, její blízká přítomnost, všestranná pomoc a podpora (nejen sestry, ale i jejího manžela) pro stěžovatelku mají velký přínos a pomoc v její tak už komplikované situaci.

[9] Je pravdou, že rodiče stěžovatelky žijí na Ukrajině, nicméně tito již jsou v důchodu a starají se ještě o postiženého bratra. Na Ukrajině žijí pouze z důchodu, ze kterého je jim, vzhledem k probíhajícímu konfliktu, strhávána určitá částka pro vojenské potřeby a účely, tedy její rodiče nemají dostatek finančních prostředků ani pro svoje potřeby a potřeby postiženého bratra, natož pak pro potřeby její a jejího nezletilého syna. Na Ukrajině není dostupná potřebná lékařská péče, přičemž rodiče stěžovatelky žijí na vesnici, kde není žádná nemocnice, nejbližší nemocnice je odsud vzdálena více jak 50 km. Stěžovatelka nemá

žádné finanční prostředky, ze kterých by si mohla zaplatit bydlení pro sebe a svého nezletilého syna jinde či v jiné části Ukrajiny.

[10] Důsledkem uloženého správního vyhoštění tak je nepřiměřený zásah do jejího soukromého i rodinného života, neboť budou porušeny osobní vazby, které na území České republiky má.

[11] S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že nedošlo k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatelky, neboť je již plnoletá, v České republice žije bez rodičů, manžela či druhá, a proto svůj soukromý život s nezletilým dítětem může realizovat i na Ukrajině, kde dokonce žijí její rodiče, byť nemají peněžních prostředků nazbyt. V České republice v malých obcích také nejsou žádné nemocnice, stěžovatelka navíc nemusí po návratu do země původu žít na venkově. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

[15] Podle § 174a zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

[16] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, uvedl, že v případech, které nastolují otázku nuceného vycestování cizince na straně jedné a otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života na straně druhé, je nutné vycházet především z judikatury ESLP vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka

pokračování

následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

[17] Soud nepřisvědčil stěžovateli v tom, že její vazby na území České republiky jsou natolik silné, že by její nucené vycestování spojené se zákazem vstupu na 2 roky, bylo nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života.

[18] V první řadě je nutné brát v úvahu skutečnost, že stěžovatelka na území České republiky pobývala neoprávněně od 11. 9. 2009 (den následující po dni konce platnosti polského víza) do 21. 5. 2015 (den, kdy se stěžovatelka dobrovolně dostavila do příjímáckého střediska Zastávka), tj. po dobu více než 5 a půl roku. Toho, že na území České republiky pobývá neoprávněně, si stěžovatelka navíc byla plně vědoma.

[19] Pokud jde o tvrzený vztah s osobami na území České republiky, soud zdůrazňuje, že stěžovatelka se svou sestrou nesdílí společnou domácnost, bydlí na jiné adrese než její sestra (ze správního spisu vyplývá, že sestra s rodinou bydlí v R. na P., kdežto stěžovatelka žije na ulici N., P.). Soud nepochybně úzké citové vazby stěžovatelky a její sestry, s ohledem na uvedenou skutečnost (odlišné místo pobytu) však nepovažuje za věrohodné tvrzení, že je stěžovatelka na pomoci své sestry a svého švagra psychicky a fyzicky zcela závislá, jak tvrdí v kasační stížnosti (stěžovatelka ostatně v průběhu správního řízení nic takového netvrdila). Stěžovatelka je navíc plnoletá a svéprávná, je tedy plně zodpovědná za uspořádání svého života. Co se týče tvrzené finanční závislosti, soud konstatuje, že sestra a její manžel mohou stěžovatelku finančně podporovat i při jejím pobytu na Ukrajině. Zbývá doplnit, že nebyla zjištěna ani tvrzena žádná překážka, která by bránila sestře a jejímu manželovi následovat stěžovatelku zpět na Ukrajinu, tito tedy mohou na Ukrajinu vycestovat společně.

[20] Stěžovatelka má rodinné vazby i na Ukrajině (žijí tam její rodiče a bratr) a má se kam vrátit, a to i při zohlednění skutečnosti, že rodiče žijí v malém domě, starají se o invalidního bratra a nemají dostatek finančních prostředků.

[21] K dostupnosti lékařské péče na Ukrajině lze ve shodě s městským soudem uvést, že ani v České republice nejsou v obcích a menších městech nemocnice a je nutné za lékařskou péčí dojíždět. Tato skutečnost nijak neohrožuje stěžovatelku ani jejího syna na zdraví nebo životě. Stěžovatelka navíc nemusí na Ukrajině žít na venkově.

[22] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelka může svůj soukromý život s nezletilým dítětem realizovat i na Ukrajině. Zjištěné skutečnosti nenasvědčují tomu, že by v případě vycestování došlo k nepřiměřenému zásahu

do jejího soukromého nebo rodinného života.

IV. Závěr

[23] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[24] O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

[25] Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupkyni stěžovatelky, která jí byla soudem ustanovena k ochraně jejích práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovená zástupkyně, Mgr. Dagmar Rezková Dřímlová, advokátka se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, provedla ve věci jeden úkon právní služby, a to písemné podání nebo návrh ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)], spočívající v sepsání kasační stížnosti. Za jeden úkon právní služby zástupkyni stěžovatelky náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč. S ohledem na skutečnost, že Mgr. Dagmar Rezková Dřímlová je plátcem DPH, zvyšuje se částka přiznané odměny podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. o DPH ve výši 21 %, tj. o částku 714 Kč. Celková výše odměny ustanovené zástupkyně tak činí 4 114 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu

